

Zeitschrift: Die Berner Woche
Band: 29 (1939)
Heft: 16

Artikel: Em Fritzli sy Naselumpe
Autor: [s.n.]
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-641549>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 02.04.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

Breneli drückte ihm die magere Hand.

„Breneli wollte ich noch einmal sehen, dann will ich gehen und niemanden ins Unglück bringen.“

„Nein, du gehst nicht mehr“, sagte sie sehr entschieden. „Jetzt, wo du endlich wieder da bist, laß ich dich nicht mehr allein, und wenn du gehen mußt, so gehe ich mit.“

Der Vater atmete schwer.

„Ich darf nicht“, sagte Peter. „Es ist nicht leicht, das Leben auf der Flucht. Ein Mann steht es eine Zeitlang aus; aber die Frauen! Ich habe genug Tote gesehen auf unserem Schiff, die Luzia Wymann war auch dabei, und die Gefängnisluft ist kalt und tödlich. Die Mutter hat es auch nicht ausstanden!“

Fortsetzung folgt.

Em Frikli sy Naselumpe

Vom Hans vo Bärn

Es isch gwüß gar tuusfigs e schöne g'farbige Lumpe gsi, em Frikli si Naselumpe. Dä hättet dir scho sälber sölle gseh. Luter glaregi Helgeli si druf druckt gsi: Chlini Buebe mit Schlitte, Weitschi mit Meieli i de Haar hei Ringel-Reihe gmacht u i dr Mitti e Senn, dä isch uf e mene Gütsch obe gstande, het heid' Häng as Muul gha u g'jodlet. U z'ringum e Chranz vo allne Kantonswappe u i de Egge die sinnryche Symbol: d'Helvetia-Schwyzerschriiz u i de zwo andere s'Bundeshuus — Bäregrabe, wo grad all uf em Rügge gläge si u sich's fei hei la wohl si.

Dr Frikli het fei e Meinig gha mit sym schöne Lumpe, bsunders wil-er de no so wyt här cho isch, vo wyt, wyt, wo-n-er no gar nie gsi isch. Em Frikli si Großmuetter het nämlich einisch e Mousf gnoh, isch düre läng Grabe us, einisch ga Bärn, u het du däm chlyne Pfüderi dä lustig Lumpe heibracht, sie het doch öppis welle chrame.

U de het si-n-ihm brichtet, daß das e längi Reis sig gsi. Zercht lang z'Fueß dür dä wältabglägnig Grabe us, nachhär e Biß mit em Postouto u de erst no mit der Bahn, eh das sig unerkannt wyt.

U dr Frikli het glost und g'chüschtet was s'Großmüetti brichtet het, es het ne tüecht, die Reis sig ja gange bis as Mend vo dr Wält, so wyt sig das, u drum isch ihm dä Lumpe gar bsunders wärtvoll vor cho. So öppis hät me bym Chrämer-Nesi am Bach emel nid chönne ha u drumm het er fasch nid chönne warte bis är dr ander Tag i d'Schul het chönne mit sym Lumpe.

Scho by Zyte isch er am andere Morge am Schulhuus zue zottlet. Fei e Meinig het er gha, wo-n-er den andere allne dä schön Lumpe het chönne zeige, u brichte dä chöm drumm vo wyt, wyt här, dä chöm vo Bärn und nid ume vom Chrämer-Nesi am Bach.

Chramphhaft het er ne müesse i de Finger ha, daß si-n-ihm ne nid us de Fingere griffe hei, e jedes het welle mit de Fingere luege, wie mes vo de Ungerschüeler ja nid anders cha erwarte, wo's ja die Erwachsene o fasch alli e so mache.

Vo dene Grabe-Chnüßine het halt no keine e söttige Lumpe gseh gha, das isch e Fragerei u es Bestuume gsi, es het fe Gattig gha. U em Behändler-Roths-Röbi, wo gäng dr hingercht i dr Klaf isch gsi, het g'wäfflet: „Hm, das isch doch nüt, ume vo Bärn, mi Metti het gseit, Amerika sig am Wytische“. Aber do si-n-ihm die angere schön übers Muul g'fahre, er jöll ume schwyge, si Großmuetter sig emel nid z'Amerika gsi und heig ihm e söttige Lumpe bracht, aber em Frikli syni sig z'Bärn gsi u das sig ou unerkannt wyt. Da het dr Röbi nüt meh gseit u het sich drückt.

So isch das G'frag u Bricht na däm Lumpe dr ganz Tag gange. G'wünd isch sich dr Frikli e chli vorcho wie ne chlyne Fürst, all's het sich ume um ihn ume dräht, sogar der Schuelmeister het gseit, das sig gar bsunders e schöne Lumpe.

Dr Frikli isch sich vorcho wie im Himmel, är, emene arme Geißepüürli si Bueb isch uf ei Chlappf Mittelpunkt vo dr ganz Schultubete gsi. Sogar am Chäser syni Liseli, wo doch gäng e so buebeschüch isch gsi, het sich zu-n-ihm zueche glah u g'fragt, ob es ihm ne de schön dörfi zämelegge.

So isch's keis Wunder we dr Frikli am andere Morge fasch nid het möge g'warte, bis er wieder i d'Schuel chönne het. Er het dänkt, die warti scho alli ungedultig uf si Lumpe. Aber wo-n-er i d'Schuelstube inne trappet, siegesbewußt mit sym

Lumpe i dr Hand, gseht är, daß alli scho um Rächemachers-Otti ume stande und yferig referiere. Tifig het er si Haberfad uf e Schuelbank abgleit u sich o zueche gmacht. Da gseht er, daß dr Otti öppis i de Finger dräht wo lustig glizeret het. Es si Glasmärmel gsi mit allergattig Farbe drinne u we-me-se gages Licht gha het u dräht, so het-es es lustig Farbespiel gäh. Die Ching hei fasch Muul u Nase uf'gsperrt u sy nid zum Stuume us cho.

Da zieht dr Frikli si Lumpe us em Sack u schwänkt-ne de andere um d'Nase. „Lueget da, i ha mi Lumpe vo Bärn o wie-der by mer.“ Aber es het keis e Wanf ta, nid eis hätt näben ume gluegt, si bei ume no Sinn u Duge gha für die Glasmarmle.

„Liefeli, wosch du mir dr Lumpe wieder so schön zämelege wie geschter“, seit er zu-n-ihm, aber es het sich umdräht: „gäh i o wett“, isch zum Otti u het g'chäret: „Gäll, Otti, i darf se de ou einisch dröhle?“

Nachhär hei si alli drmit gmarmelet, u wo d'Reihe a Frikli cho isch, het er se ume so glychgültig la dür d'Finger dröhle u het gemeint: „Das isch doch nüt anders, das isch ja ume Glas.“

„Aber was für Glas“, het dr Otti ufbegährt, da chasch du emel mit dym Naselumpe nid lande, mit däm chasch nid spiele, ätsch!“

Em Frikli si Ungerchiefer het afah schlottere, s'Dugewasser isch ihm cho. Niemer het sich desse g'achtet, denn i däm Momänt het dr Roth-Röbi dr Marmel ta falle u dr Rächemacher Otti het ihm e zünftige Chlappf gäh. „Sie isch ja gar nid verheit“, het dr Röbi grännet, aber die andere hei alli am Otti g'hulfe: „Aber sie hätt chönne verheie, du hest se nid la z'gehe.“

So het dr Röbi im Gang usse dr Frikli g'funde, wo trostlos im-e-ne Egge g'schnüht het. Dr Frikli het's eifach nid chönne begriffe, daß sich geschter alles um ihn ume dräht het, u hül scho alles isch vergässe gsi. Es het ne tüecht, es heig e fei Gattig, daß me sym schöne Lumpe gar fei Beachtig meh schänki. U das ume, wyl dr Otti hüt mit dene Marmeli drhär cho isch. Es het ihm weh ta, är hätt dr ander am liebschte verschlage, aber es hätt ja nüt abtreit.

Lut ufhülle hät er möge, aber er het sich chönne beherrsche, er het de andere di Fröid nid welle mache.

Dr Röbi nimmt dr Ermel vom G'sicht u schlükt: „Nächsti Wuche ha-n-i Geburtstag u de überchumen-i vom Götli es Sackmäffer, eis mit enere Sagi dranne, aber de cha de dr Dettu lang cho mit syne Marmle, das isch no lang keis Mäffer, de cha de dr Dettu alleini marmle.“ — U dr Röbi het mit sy Profeseitig rächt gha. —

Aber dr Frikli het's no lang nid rächt chönne verstaß, daß d'Bewunderung meistens ume e ganz chlyne Momänt duuret, ob es sich jitz ume-ne Lumpe, Glasmarmle oder es Sackmäffer handli.

Ja er isch groß worde, isch i d'Wält use cho u het eis Tags müesse erläbe, daß das, was er i dr Ungerschuel het müesse erläbe u nid het chönne begriffe, im Väben usse mit andere Ereigniß u mit rasendem Tempo sich abwicklet, u sich niemer drüber ufhaltet.

Es isch denn gsi, wo dr Frikli en alte Maa isch gsi und ygseh het, daß s'Väbe hüt nüt me anders isch, als e Raferei am lousfende Band.